

חלק א: המשורר מרגיש לבד, עצוב, וגעגוע חזק לציון. המשורר מדבר אל ציון, והוא בא אל ציון בטענה. יש שני אסירים:
 1. אסיר-דורשי שלומך-שהם בני"
 2. אסיר התאוה-המשורר--בוכה על סבל ציון, וחולם על שובת ציון.

המשורר שואל (שאלה רטורית) את ציון: למה לא אכפת לך על הילדים שלך (בני"י)?	_____
	_____?
בני"י הם מפוזרים בכל מקום בעולם	
המשורר שואל את ציון: למה את לא שואלת עלי?	-,
	!
בוכה על הסבל של ציון, כמו תנים	, —
אני חולם על שובת ציון, ואני יהיה כמו כינור לשירה בשובת ציון.	. —
חלק ב: הטון כאן הוא יותר חיובי, והמשורר חולם על ציון הרוחנית.	
שם מלאך נגלה ליעקב (בית אל, פניאל, מחנים). המשורר אומר שהלב שלו יתפוק בחוזקה על כשהוא חושב על המקומות האלו.	
כל מקום ששם גלה ה' את עצמו	
אלטראציה שבא"י ה' השכן, וגם פתח שערי שמים בישבילך	, ■ ■ ■ ■ ■ ■
השוואה ניגודית בין אור טבעי ואור רוחני. ציון לא צריכה את האורות הטבעיים כי יש להם האור הרוחני של ה'.	■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■
המשורר בוחר להתפלל במקום שיש בו את השכינה (קדש הקדשים).	
	.
	■, -
שאלה רטורית: איך עבדים ישבו על כסות המלוכה?	_____?
המשורר רוצה להסתובב במקומות שה' ניגלה לנביאים ומנהיגים.	
	!
חלק ג	
המשורר מבקש כנפיים כדי לנדוד רחוק. הוא ילך עם הלב השבור בתול השבורה של ציון. הוא מזדה רוחני עם ציון.	
	!
צימוד	-, _____
	, -
המשורר אומר: שאני עומד בחברון על קבירות האבות, אני מתפלה על הקברים של האנשים הנכבדים האלו.	-
	!
	- ■ ■ ■ ■ ■
מקום שבו נקבר אהרון	, ■
מקום שבו נקבר משה	,
	.
	■, ■

<p>השוואה וניגוד. האויר של ציון היא מחיה נשמות, האבקה שלה יותר נעים מבשמים, והמים שלה כמו דבש.</p>	<p>—</p>
<p>הוא גם רוצה לטייל בחרבן של ציון ובקדש הקדשים ערום-הוא מזדה עם ציון פיזי. כמו שהיא ערומה (בחרבן), הוא ערום.</p>	<p>,</p>
<p></p>	<p>,</p>
<p></p>	<p>-</p>
<p></p>	<p>!</p>
<p>צימוד. "פאר נזרי" זה שער-הוא כל-כך עצוב שהוא רוצה לתלוש את השער-ו"נזריך" הם הקדושים שעובדים את ה'.</p>	<p>, -</p>
<p>שאלה רטורית: איך האוכל והשתייה יהיו טעימים לי, שאני רואה כלבים סוככים את הפירים (כלבים הם הגויים, כפירים הם בני"י)? זה צריך להיות ההפוך.</p>	<p>, ?</p>
<p>עוד שאלה רטורית. איך אור היום יהיה מתוק בעיני כשאני רואה שהעורבים מחזיקים בפגרים של נשרים? (עורבים=הגויים, נשרים=בני"י)? זה צריך להיות ההפך.</p>	<p>?</p>
<p>המשורר מדמה את העצב שלו לכוס מלאה שהוא רוצה שיעזוב אותו קצת. כל החלקים בגוף שלו מלאים כאב.</p>	<p>, ! ,</p>
<p>כשאני זוכר את חברון (אהלה) אני רוצה לשתות יין, וכשאני אזכיר ירושלים (אהליבה) אני רוצה לשתות יין יותר חזק.</p>	<p>- , —</p>
<p>חלק ד: בסוף חלק ג', המשורר הגיע לשיא הכאב שלו. בחלק הזה, הכאב יורד, והוא מרגיש אופטימיות. הוא משבח, מעודד, ומנחם את ציון.</p>	<p>!</p>
<p>לשון פיוטית ושבח לציון</p>	<p>,</p>
<p>חברך הם היהודים. המשורר אומר כמה דברים עליהם: שהם חברים שקשורים תמיד לארץ</p>	<p>--</p>
<p>הם (בני"י) מרגישים אמפטיה לציון-שמחים בשמחתה וכואבים שהיא נחרבה</p>	<p>.</p>
<p>דימוי לגלות. אפילה מגלות, הם מתפללים לכוון ציון ועדיין קשורים אליה</p>	<p>,</p>
<p>לשון פיוטית (צריך להיות "המוני עדרך") ודימוי לבני"י, שהם כמו עדר צאן שהתפזר אבל עדין לא שכך את הגדר שלו. בני"י הם העדר, והגדר של העדר-המקום שלהם-זה ציון.</p>	<p>,</p>
<p>מאד קשה לעלות לציון מגלות, אבל בני"י עדיין משתדלים. כאן יש דימוי לאיש שמנסה לעלות בעץ תמר. הוא אוחז בסנסינים של התמר, אבל זה קשה מאד. ראש התמר זה א"י, והדרך להגיע שם היא הסנסינים, ובני"י הם העולים.</p>	<p>,</p>
<p>כאן, המשורר משתמש בשאלות רטוריות לעשות השוואה בין ציון לבין עמים אחרים וארצות אחריות. ההשוואה משבחת ומעודדת את ציון, כי מובן המשורר הוא ש"אין בעולם כמוך".</p>	<p>, ?</p>
<p>המשורר שואל: "האם אפשר לערך בבל או מצרים-למרות שהם גדולים-ליד ציון? האם אפשר להשוות את ההבל שלהם (ע"ז) לאורים ותומים (הרוחניות של ציון)? אל מי אפשר להשוות המלכים (הם "משיחך" בגלל שמשחו אותם בשמן), הנביאים, והלוויים ששרים?"</p>	<p>- ?</p>
<p>לשון פיוטית לומר שכל ממלכות האילו יחליפו לגמרי. גם יש ניגודים. "ישנה ויחלוף" / "לעולם, לדור ודור", "חסנך (כחך), נזריך (המנהיגים)" / "ממלכות האליל"</p>	<p>-</p>
<p>יש כאן לשון פיוטית ושיבוץ לתהלים.</p>	<p>,</p>

	!
שיבוץ ליעלה ויבוא. "עלות" זה בהמ"ק והשכינה.	
יש כאן דימוי של שחר ונעריות: המשורר אומר שהכל יהיה כמו שהיה פעם, ב"ילדות" של ציון. גם יש שיבוץ לירמיהו לא.	,
	-
	!